

[Aksel Larsen.]

kortene kun indbringer statskassen ca. 900.000 kr. om året — mon ikke finansministeren kan undvære dette beløb?

Hvorom alt er: vort parti mener, at disse afgifter bør bortfalde, og vi foreslår derfor loven ophævet. Hvis regeringen skulle være blevet mere forhandlingsvillig, end den har været hidtil — hvor dens forhandlingsvilje har været negativ — medvirker vi gerne til en undersøgelse af, hvorledes der kan sikres statskassen dækning for provenutabet ved en ophævelse, hvis sådan dækning skulle være nødvendig.

Jeg anbefaler lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Redegørelse af ministeren for kulturelle anliggender.

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helveg Petersen): Sigtet med den kulturpolitiske betænkning, der den 25. januar kom i folketingets besiddelse, er at give grundlag for en fyldig drøftelse af kulturproblemer.

Der er ikke i betænkningen givet nogen definition af, hvad kultur er, og jeg tror ikke, vi ville få megen glæde af en lang debat om, hvad der er sagt eller kan siges om begrebets indhold. Men der er nok grund til at sige, at der i den diskussion, der har været ført, siden loven om statens kunsthåndværk gennemførtes, har været en stærk tilbøjelighed til at sætte lighedstegn mellem kunst og kultur. Dette har ført til en vis indsnævring af debatten. Kunst og de udfoldelsesmuligheder, der knytter sig til kunst, er en væsentlig side af kulturlivet, men der er andre.

For mig at se må en alsidig kulturpolitik rumme to fremherskende tendenser: For det første ønsket om at skabe den bedst mulige baggrund for de enkelte menneskers udvikling, og for det andet ønsket om at styrke deres evne til at deltage i udformningen af vor fælles tilværelse.

En målsætning, der følger disse linjer, indebærer, at kulturdebatten vil sprænge de snævre rammer, der normalt begrænser den, og at vi i højere grad end hidtil interesserer

os for de konsekvenser, udviklingen i almindelighed rummer for kulturlivet.

Det er denne betragtning, der ligger til grund for, at der ud over den første del af betænkningen, der behandler de områder, der traditionelt hører ind under kulturministeriet, er medtaget en anden del, hvor der gives en skildring af nogle af de udviklingstræk inden for videnskab og teknik, der må forventes at ville gøre sig gældende i de kommende årtier.

Vort samfund og vor kultur er som følge af den moderne udviklings pres på vej ind i helt nye former, der vil gribe dybt ind i hvert eneste menneskes daglige liv, og dette vil kræve vidtgående ændringer og tilpasninger inden for de bestående strukturer. Der er tale om problemstillinger, som ikke kan løses fra den ene dag til den anden — og nogen samlet løsning gives ikke. Men det er af afgørende betydning, at der kommer en debat i gang om, ad hvilke veje den tekniske og videnskabelige udvikling er ved at lede os, om, hvordan vi på længere sigt vil forholde os hertil, og om den måde, hvorpå vi kan påvirke samfunds- og kulturudviklingen. Vi må med andre ord i øget grad interessere os for hele styringsproblemet. Der tænkes her ikke alene på det politiske styre, men på forholdene inden for samfundets mange institutioner og på arbejdspladsernes forhold. Overalt rejser det spørgsmål sig, hvordan vi kan forbedre mulighederne for medleven og engagement for den enkelte. Hvordan kan vi finde nye veje frem til at imødekomme kravene om medbestemmelse og medansvar?

De bekymringer, vi alle kan nære med hensyn til det enkelte menneskes udfoldelsesmuligheder, gør sig jo stærkest gældende hos de unge. Mange af dem føler sig usikre og utrygge over for det mønster, der tegner sig for dem. Oplevelsen af samtidens historie, som det sker gennem TV og andre massemedier, med dens opbud af tåbelighed og vold, med den stadige trussel om udslettelse, er med til hos mange unge at fremme følelsen af tilværelsen som noget helt absurd. Man kan ikke få disse forhold til at rime med den daglige tilværelse og dens krav.

Vi kan let moralisere, og det er ikke svært at påvise, hvor begunstigede de unge er på næsten alle områder, sammenlignet med

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

tidligere tiders unge. Mange forarges, andre vredes eller morer sig alt efter temperament og indstilling over adskilligt i de unges udtryksformer, men disse reaktioner løser jo ikke problemet. Vi kommer til at tage hele dette spørgsmål alvorligt. Det er jo ikke de unge, der er skyld i, at tilværelsen er under hastig forandring. De må acceptere de vilkår, andre har skabt, acceptere, at det — for at tale med betænkningen — i vor tid tager ca. 4 år at fordoble vor viden inden for et videnskabeligt område, 1-2 år at fordoble antallet af installerede datamaskiner og ca. 2 år at fordoble ødelæggelseskraften af de våben, der står til vor rådighed.

De omgivelser, hvori den unge generation vokser op — præget som de er af den voldsomme teknologiske udvikling — må få indflydelse på deres holdning til tilværelsen, til de normer, den ældre generation præges af, og som efter de unges opfattelse ikke slår til over for vor tids forudsætninger.

En udvikling, hvor kløften mellem generationerne bliver dybere, og hvor de grundlæggende synspunkter med hensyn til det repræsentative systems egnethed ved løsningen af problemerne betvivles, må få indflydelse på vor indbyrdes tilværelse og dermed på hele kulturudviklingen.

Svaret på de provokerende spørgsmål, vi stilles over for, må være ransagelse, en kritisk gennemgang af vaner, principper og arbejdsformer både for den offentlige og den private sektor og for de enkelte borgere. De, der sidder med ansvaret for udviklingen og med magten, må være parat til ændringer. Og den omstændighed, at udenomsparlamentariske aktioner har bragt resultater, må skærpe forståelsen for nødvendigheden af, at man i højere grad tager hensyn til de synspunkter, de reformkrav, der fremføres uden at være underbygget af trusler om aktioner.

Er der nu nogen forbindelse mellem ønsket om nytænkning, større åbenhed og fantasi, når det drejer sig om vore indbyrdes forhold, hvor styringsproblemet jo spiller en fremtrædende rolle, og den virksomhed, der hører ind under kulturministeriets arbejdsområde? Det er der efter min mening i høj grad. Næsten uanset hvilken institution eller virksomhed inden for kulturministe-

riets område der er tale om, så sigtes der på andre værdier end rent materielle, på oplevelser, på næring til fantasien, på inspiration, lige meget hvilket indhold og hvilke arbejdsformer institutionerne i øvrigt rummer. En vækst i det liv, der udfolder sig inden for hele dette område, kan være med til at bane vej for nye handlinger, nye initiativer i samfunds- og erhvervslivet i almindelighed.

Det er ejendommeligt at tænke på den uvilje eller i hvert fald mangel på interesse, hvormed mange ser på kulturministeriets opgaver. Prøver vi på at analysere hvorfor, må svaret blive, at kulturel aktivitet — i hvert fald den aktivitet, der sorterer under kulturministeriet — i almindelighed prioriteres lavt. Medens der i andre sammenhænge arbejdes med milliardbeløb, opererer vi inden for kulturministeriets budget med små størrelser. Da diskussionen om kunstfonden var på sit højeste, kunne man næsten få indtryk af, at landets økonomiske situation var alvorligt truet, skønt den udgift, der var tale om, vel svarer til henved 1/7000 af det nuværende statsbudget.

Mange har den opfattelse, at udgifter til kulturelle formål er et luksusforbrug, noget overflødigt, som vi stort set kunne være foruden. Jeg vil gerne standse lidt op ved dette synspunkt. Er det luksus at prøve at opretholde eller skabe tiltalende fysiske rammer om vor tilværelse ved fredningsforanstaltninger? Er det luksus at støtte kunsten? Nu er det vanskeligt at tale om økonomisk vækst i samme åndedrag, som vi taler om kunst. Kunstens mål hviler i sig selv, og støtte til den skal ikke motiveres af materiel gevinst. Men det kan alligevel godt være nødvendigt at minde om sammenhængen mellem kultur og erhvervsliv. Vi taler jo endnu om højskolens betydning for landbrugets udvikling, for andelsbevægelsen, for kommunestyret osv. Men den egentlige forklaring på sammenhængen mellem højskolefolkernes foredrag om nordisk mytologi, om folkeånden osv. og den kraft og det initiativ, de unge udfoldede ved løsningen af opgaverne, når de kom hjem, den forklaring har vi egentlig aldrig fået. Når vi imidlertid accepterer denne sammenhæng som en kendsgerning, hvor tør vi så afvise lignende sammenhænge i dag, selv om form og indhold er anderledes?

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Hvorfor blomstrer byer som Holstebro og Herning? Tror man, det er uden forbindelse med, at der i disse byer er et rigt kunstliv? Tør man i det hele afvise, at der er en forbindelse mellem den kunstneriske udvikling og den praktisk-æstetiske formgivning af vort lands produkter, ikke blot kunsthåndværkets og kunstindustriens? I dag skal bogstavelig talt alle produkter formgives, men her er Danmark på adskillige områder bagefter. På samme måde tror jeg, at vi, hvor vi gennem udstillingsvirksomhed søger at vise vort ansigt ude omkring i verden, har meget at lære. Det fik man et stærkt indtryk af ved verdensudstillingen i Montreal i 1967, hvor den danske afdeling overhovedet ikke gjorde sig gældende.

Når jeg rejser disse spørgsmål, så er det ikke — det vil jeg gerne understrege — fordi jeg mener, svaret skal være afgørende for, om vi støtter kunsten, men så er det for at advare imod den opfattelse, at der ikke er nogen forbindelse mellem den kunstneriske udvikling og den økonomiske vækst. De, der beskæftiger sig med planlægning og økonomi, økonomisk vækst, må i langt højere grad tage hensyn til det, der måske umiddelbart unddrager sig effektivitetsmåling, men som alligevel er med til at bestemme produktivitet og udvikling. Det er ikke altid, den nationaløkonomiske nøgternhed og saglighed slår til, når man skal tage stilling til den mangfoldighed, der er bestemmende for nationens udvikling, de linjer, der følges, og den kraft, der udfoldes.

Betænkningen tilsigter debat, og den rummer en række synspunkter, der forhåbentlig er velegnede til denne debat. Jeg skal ikke her tage stilling til enkeltheder, men jeg skal fremsætte nogle enkelte bemærkninger om betænkningens konsekvenser, lovgivningsmæssigt, administrativt og på anden måde.

I de allernærmeste dage fremsættes nogle lovforslag. Det drejer sig om de to museumslove: lov om kulturhistoriske lokalmuseer og lov om kunstmuseer og kunstfondloven. Ændringerne i de to museumslove tilsigter bl. a., at man kan gå i gang med forsøg på at skabe øget interesse for museernes virksomhed.

Gennem kunstfondlovens revision vil man

inddrage nye områder og fremhæve som noget væsentligt, at støtten så vidt muligt ydes til selve fremstillingen.

I løbet af foråret vil der blive fremsat forslag til en ny teaterlov. Her står vi over for mange påtrængende problemer. Der må skaffes støttemuligheder for nye ideer inden for teaterlivet, f. eks. børneteater, gruppeteater og miljøteater. En ny ordning for det rejsende teater og for skole-scenevirksomheden må findes, og man bør samtidig søge at nå frem til mere klarhed og fasthed omkring tilskudsforholdene.

Det kgl. teater omfattes ikke af teaterloven, men dets forhold må naturligvis drøftes i forbindelse hermed. Teatret har utilfredsstillende bygningsmæssige rammer, og dets scenetekniske forhold er ringe. Resultatet er, at teatret arbejder trægt og besværligt, og at det kunstneriske udbytte ikke svarer til de store driftsudgifter. Hvad vil vi gøre ved det? Skal vi gå i gang med ombygninger, der koster 150-200 mill. kr., eller skal vi fortsætte med den uforholdsmæssigt dyre drift? Hvordan skal vi i øvrigt se på de beløb, der afsættes til det kgl. teater i forhold til det, der ofres på andre teatre og på nye initiativer?

Om radio og fjernsyn gælder det, at der i de kommende år skal tages stilling til store spørgsmål, hvoraf de fleste behandles i radiokommissionen. Jeg skal her blot nævne planerne om indførelse af et TV-program 2 og den rolle, som radio og fjernsyn kan komme til at spille for voksenundervisningen.

Udviklingen i de senere år har aktualiseret et problem, som ligger uden for, hvad radiokommissionen har til opgave at beskæftige sig med. Jeg tænker her på spørgsmålet om, hvorvidt den bestående ledelsesstruktur inden for Danmarks radio er rigtig og hensigtsmæssig, når det gælder fordelingen af ansvar og myndighed.

Det er som bekendt radiatorådet, der er Danmarks radios øverste ledelse — med ansvar over for ministeren for kulturelle anliggender. Rådet har i meget betydeligt omfang måttet delegere programlægningen og programansvaret til programcheferne. Jeg tør ikke sige, at dette er forkert, men når man ofte oplever, at medlemmer af rådet beklager sig over den måde, hvorpå programmedarbejderne udnytter den fri-

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

hed, som rådet selv har givet dem, kunne det måske tyde på, at man ikke har fundet frem til den helt rigtige kompetencefordeling.

Også med hensyn til de administrative og økonomiske anliggender har man en stærk fornemmelse af, at der er noget at rette, og at der er noget ansvarsforflygtigende i det nuværende system. Med den selvstændighed, der er tillagt Danmarks radio, og med den stærke islæt i radiatorådet af medlemmer udpeget af folketinget og af medlemmer, der direkte repræsenterer partierne, må det have været en forudsætning, at der skulle være en nær kontakt mellem folketinget, partierne og rådet. Jeg tror, denne kontakt trænger til at blive styrket, hvis man vil bevare det nuværende system. Der er her en række spørgsmål, som vi kommer til særskilt at se på.

Film- og biografloven skal revideres i 1970-71. Forberedelserne til denne reVISION vil snart blive påbegyndt. Der har været en del kritik af filmstøtteordningen, og det vil være nødvendigt nærmere at undersøge, om man skal opretholde de grundprincipper — bl. a. om filmbranchens medbestemmelseret — som hele ordningen bygger på.

Vi skal se på filmskolens forhold og bl. a. tage stilling til, om den ikke bør sortere direkte under kulturministeriet.

Et problem, vi i den kommende tid må beskæftige os mere med, er samarbejdet med udlandet. I den stigende internationalisering, der finder sted, må en udbygning af kulturarbejdet på tværs af grænserne ikke savnes. Danmark har kulturaftaler med 7 lande. Det er ikke noget stort tal. Antallet må øges, samtidig med at vi ser på indholdet af aftalerne. I øjeblikket sker samarbejdet ud fra en ret snæver fortolkning af kulturbegrebet, og arrangementerne — hvad enten det er teaterforestillinger eller udstillinger — når kun ud til små udsnit af befolkningen.

Det må undersøges, hvordan samarbejdet kan udvikles, så det i højere grad er muligt at belyse hverdagslivet og befolkningens daglige tilværelsesformer på en levende og nærværende måde.

Vi har ingen kulturaftaler med udviklingslandene, og det svarer vel ganske godt til betænkningens bemærkning om, at der

kan ligge en ikke tilstrækkelig funderet selvovervurdering og arrogance bag de ydende landes manglende aktive interesse i at hente inspiration i tredjelændenes kultur.

Det er i enhver henseende forkert, hvis vi ikke respekterer kravet om ligestilling mellem kulturerne, men hertil kommer, at vi vel i den rige verden nok kan trænge til at få impulser fra en livsfilosofi og en holdning til den ydre verden, der er forskellig fra det, der på disse områder mere og mere præger de rige lande.

Men der er mange andre opgaver, vi må se på — ikke blot de mere iøjnefaldende, men også dem, der ret upåagtede spiller en rolle i kulturudviklingen, og som vi har forsøgt at beskrive i betænkningen. Det er naturligvis ikke muligt for mig at komme ind på nogle af disse enkeltbetragtninger, men at de må debatteres, er en selvfølge.

Naturligvis må kulturlivets institutioner selv i høj grad ud i en ransagelsesproces. Vi vil opfordre dem til at klarlægge, hvad man finder bør være udviklingslinjen inden for en 5- eller 10-årig periode. Men det vil ikke være tilstrækkeligt, om vi på den måde får institutionernes ønsker katalogiseret, for det vil til syvende og sidst blot sige, at det er de sagkyndige, administratorerne, der bliver bestemmende.

Derfor må der være debat i folketinget. Derfor må partierne tage spørgsmålene op. Derfor må problemerne diskuteres ved politiske møder, i ungdomsorganisationerne, i oplysningsforbundene, inden for uddannelsesinstitutionerne, i kunstforeningerne, i foredragsforeninger, i klubber og sammenlutninger af enhver art, i pressen og ugepressen, i radio og TV. Måske ligger der en helt særlig opgave i at inddrage erhvervs livet i overvejelserne. Vi vil i hvert fald tage kontakt både med LO og arbejdsgiverkredse, og vi vil tage kontakt med boligselskaber, byplanlæggere osv.

Ud af alt dette skulle der efterhånden kunne opstå den tilstrækkelige bredde over diskussionen, så man undgår, at den igen og igen samler sig om enkelte grene inden for kulturministeriets område, som f. eks. statens kunsthånd, der jo helt har domineret diskussionen.

Vi må være parat til at gå nye veje, men heraf følger ikke, at de „gamle“, de bestående institutioner skal tilsidesættes. Det

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

er tværtimod meget vigtigt, at de får de nødvendige midler og muligheder for at opfylde deres funktioner. Der er ingen tvivl om, at der i tidens løb her har været tale om bevillingsmæssige forsamlinger, som i mange tilfælde endnu langtfra er rettet op. Man kan f. eks. tænke på de mildt sagt beskedne beløb, som statens museum for kunst har til rådighed til indkøb. Også nedskæringer af de videnskabelige bibliotekers indkøbsbevillinger, som for en længere årække siden fandt sted, kan nævnes i denne sammenhæng.

Det er vigtigt for mig at understrege, for at misforståelse undgås, at kulturministeriet ikke skal være dirigerende for kulturlivets nærmere udformning, for hvad der skal ske, men det er vor opgave at støtte aktiviteter, der er affødt af klare og veldefinerede behov, og som samtidig er af en sådan karakter, at de uden støtte ikke ville kunne holde sig i gang.

Jeg tør ikke have nogen mening om, hvorvidt der ud af en fremtidig debat om kulturpolitikken og dens placering i forhold til andre samfundsopgaver vil manifestere sig en politisk vilje til at give kulturelle aktiviteter en større plads. Men jeg tør sige, at i samme omfang befolkningen interesserer sig derfor, i samme omfang vil de kulturpolitiske opgaver få en stærkere placering på statsbudgettet, og — hvad der måske er vigtigere — så vil befolkningen selv påtage sig økonomiske ofre for det, der så ville indgå som noget nødvendigt i deres samlede behov, deres samlede ønsker. Man skulle antage, at den økonomiske vækst, der på længere sigt stilles os i udsigt, skulle føre til, at begge dele skete.

Må jeg slutte med enkelte yderligere principielle bemærkninger.

Man kan vel sige, at den måde, hvorpå vi i den ældre generation forholder os til kulturinstitutionerne, traditionelt set er den modtagende. Vi ser teaterstykker, går på maleriudstillinger og museer, sidder ved TV-skærmen osv. Men jeg tror, at denne modtagende indstilling vil få sit supplement i en stigende udfoldelsestrang, en trang til selv at skabe.

Jeg så forleden i TV en udsendelse om

nogle skoleelever, der netop gav udtryk for deres interesse for dramatisering, for formning, for musikudøvelse osv.; de ville selv skabe. Vi må da stille os selv det spørgsmål om mulighederne for denne udfoldelsestrang er gode nok, og svaret må blive, at det er de ikke. Mange steder er mulighederne yderst slette. F. eks. er der — det erkendes i stigende grad — næsten ingen legepladser, hvor børn kan tumle sig og selv vælge de opgaver, de vil beskæftige sig med. Vi er mere interesseret i parkeringspladser end i at skaffe pladser for børnene.

Også de unge mangler i meget høj grad plads, hvor de kan være sig selv. En af de opgaver, jeg i nær fremtid vil vende tilbage til, er netop spørgsmålet om at skaffe steder, hvor unge kan få lejlighed til at dyrke deres interesser, deres lyst til selv at udtrykke sig, skabe. Jeg tror i øvrigt, det i stigende grad vil vise sig at være et problem, der vil berøre også den ældre generation.

Vi må se det som vor opgave at skabe mulighed for, at mennesker i alle aldre kan komme i forbindelse med opgaver, der engagerer dem, optager dem, fylder deres tilværelse, modner dem, udvikler dem. Det har ikke noget at gøre med at tilrettelægge livsmønsteret, gribe ind deri, men det har noget at gøre med at hjælpe til med at skaffe valgmuligheder.

Udvikling er i det hele taget et nøgleord. Vi udvikles på forskellig måde. Et forsøg på at begrænse kulturdiskussionen til en diskussion om visse sider, visse udviklingsveje, må ikke lykkes. Det er ikke blot et spørgsmål om at fremme kunstnerisk aktivitet, skønt det er et vigtigt spørgsmål, men det er et spørgsmål om at fremme andre veje og midler.

Det danske samfund er en del — og kun en lille del — af store kultur- og samfundsmønstre, og tidens strømninger kommer for en meget stor del til os udefra. Vi har tidligere i vor historie formået at opfange bevægelser i tiden i vor kulturkreds og give dem en form, der svarede til vort syn på samfundet og den enkelte. Forhåbentlig vil det lykkes for os at møde det moderne tekniske samfunds udfordring med vilje til at bevare det bedste i vore folkelige traditioner, men også med vilje til at åbne os over for nye løsninger.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om dybfrosne levnedsmidler m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 27) findes i tidenden sp. 514, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 591).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Chr. Thomsen: Ændringsforslaget har jeg ingen bemærkninger at gøre til ud over den, at det ikke er ændringsforslaget, der har været skyld i, at udvalget har afholdt 8 møder, men det har været ønsket om at gøre et forsøg på at gøre denne lovgivning lidt smidigere, og jeg kan sige, at det lykkes ikke.

Måske var det i det hele taget for tidligt, loven kom til revision, man havde ligesom ikke erfaringer nok at bygge på. Det hele endte med, at udvalget i betænkningen henstiller til regeringen at undersøge muligheden for at forenkle lovgivningen på levnedsmiddelområdet. Det bliver i øvrigt heller ikke lettere af, at der kan siges at herske en slags dobbeltmoral på dette område. På den ene side ønsker forbrugerorganisationerne den bedst tænkelige kontrol med varerne, på den anden side ønsker man for en mindre del varers vedkommende faktisk at kunne købe dem helt uden sundhedskontrol. Det gør det jo ikke lettere at lovgive på disse felter.

Slutresultatet af de mange møder er, at jeg på socialdemokratiets vegne kan anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Gerda Møller: Det er rigtigt, som det lige er sagt, som det står i betænkningen, og som man også har været inde på under første behandling, at dette lovgivningsområde er noget meget kompliceret og noget meget uoverskueligt. Det er også, som hr. Chr. Thomsen sagde, forklaringen på, at vi har haft de mange udvalgmøder, som konkret kun har resulteret i en rent sproglig ændring til en af paragrafferne, som indenrigsministeren har foreslået og udvalget har tiltrådt, og som jeg på min gruppes vegne kan anbefale at man stemmer for.

Alligevel tror vi ikke og håber ikke, at udvalgsarbejdet har været forgæves med henblik på muligheden for, at hele dette lovområde kan tages op til revision og blive så tilpas forenklet og lettere at administrere til gavn både for forbrugere, producenter og forhandlere, at det ikke skulle være nødvendigt, således som stadsdyrlægen i Ribe har foreslået, om end vel nok lidt spøgefuldt, at man oprettede et offentligt kontor med den opgave at være den enkelte borger behjælpelig med at finde ud af de mange forskellige instanser, man skal ansøge om tilladelse hos, finde ud af, hvor mange tegninger og beskrivelser m. v. der er påkrævet for at sikre ham imod, at noget er glemt, og endelig at orientere ham om de mange forholdsregler, der skal tages, og de mange bestemmelser, der skal efterleves. Dybfrosne varer udgør jo en stor andel af salget inden for levnedsmiddelbranchen og en stadig stigende andel, fordi de betyder en kolossal lettelse i det daglige for den travle husmoder både med hensyn til indkøb og med hensyn til madtilberedning. Derfor er det afgørende nødvendigt, at adgangen til at handle med disse varer bliver så smidig som muligt, uden at der slækkes på den kontrol, som af sundhedsmæssige og sikkerhedsmæssige grunde først og fremmest må udøves dér, hvor forberedelsen til og nedfrysningen af varen foregår, og videre under transporten til og opbevaringen hos den handlende. Det er dette, udvalget først og fremmest har beskæftiget sig med, fordi de fleste af os vel